

lemmer og Handelsstanden, vilde disse sidste vist have sagt, at naar man regner med alle de sædvanemæssige Købstider, er Købstiden for Majs ret gunstig i Maanederne Maj—Juni, idet der da fra visse Spekulanter Side udbydes Varer, som de paa det Tidspunkt ikke har købt. Det viser sig næsten altid, at det Udbud, der foregaar i disse Maaneder, byder en favorabel Indkøbspris. Det har ogsaa vist sig i Aar; endskønt man kunde tænke sig, at der under de unormale Forhold vilde vise sig en fortsat Bedring, er der snarere kommet en Forværring.

Til det ærede 9de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard), der forsøgte at omstøde mine Tal, vil jeg sige, at han vistnok har glempt, at der for et af de Aar, jeg nævned, blev givet et Tillæg, ikke alene til de Kornmængder, der skulde leveres til Amtslagrene, men ogsaa til det Brødkorn, som blev forbrugt i selve Hjemmene, og jeg tror ikke, det har været i ret mange Tilfælde, man ikke har gjort Brug af den Ret til at faa det Tillæg til Brødkorn, som blev anvendt i Husholdningen. Jeg ved ogsaa, at det, der for Ringkøbing Amts Vedkommende blev udbetalt, var meget lidt; i Øjeblikket kan jeg ikke huske Tallet, jeg var ikke forberedt paa at skulle svare paa det Spørgsmaal. Jeg kan yderligere overfor det ærede Medlem oplyse, at i Fællesudvalget for Prisreguleringskommissionerne i Ringkøbing Amt, i hvilket Udvalg vi gentagende havde Forhandlinger med Bagerne i Amtet, et Udvalg, som bestod af 5 Landboere og 2 Repræsentanter for Købstadkommunerne, blev der fra alle Sider hævdet, ikke mindst fra de 5 Landborepræsentanters Side, at det, der brugtes af Rug til Brød i almindelige Husholdninger ude paa Landet, var ganske ubetydeligt, og Bagerne hævdede, at de med deres Vogne, som kørte rundt i Landet, i al Almindelighed dækkede hele Forbruget, saa det kan ikke nytte det ærede Medlem at forsøge paa at gøre Indsigelse mod mine Tal.

Den højtærede Indenrigsminister sagde om min Kritik af § 13, at han mente, det var en fuldt forsvarlig Ordning, som § 13 tilsigtede, og jeg vil gerne give ham Ret i, at i alle de Tilfælde, hvor vedkommende er blevet Lovovertræder paa den Maade, at han enten ikke har fuldt forstaaet det, det drejede sig om, eller paa det Tidspunkt, da han bestemte sig til ikke at gøre sin Forbeholdsret gældende, har overvurderet sin Avl — og saaledes er det jo gaaet adskillige —, der synes jeg, det er

en god og praktisk Løsning af Spørgsmaalet, men de bevidste Overtrædere, hvoraf jeg ved der findes adskillige — og jeg ved ogsaa, at man paa rette Sted er vidende om, at der findes saadanne Overtrædere —, de maa ikke slippe saa billigt, som § 13 forudsætter de kan slippe. Det er det, jeg har gjort mig til Talsmand for.

Spørgsmaalet om den hollandske Vægt kan jeg heller ikke lade være med at komme lidt ind paa igen. Sagen er nemlig den — det er noget, man kender fra det praktiske Liv —, at hvis Kornet, uden at have været i Lade eller i Hus, aftærskes og leveres direkte fra Marken eller efter at have staaet i Stak i nogle Dage, saa er det af en betydelig ringere Kvalitet, end hvis det har faaet Lejlighed til at ligge en Tid i Hus. Og der er ingen Mening i, at de, der, maaske paa Beregning, leverer Korn direkte fra Stak eller Mark, skal have samme Pris som de Folk, der af Hensyn til Kornets Kvalitet bringer det i Hus og først aftærsker det, naar det har naaet at blive saa godt, som det kan blive. Vi ved ogsaa, at naar hver enkelt leverer 2—3—4 eller et lidt højere Antal Tønder Korn, saa vil det være næsten praktisk uigennemførligt at foretage en Vandprøve for hver enkelt. Man har foretaget saadanne nu i den senere Periode, idet man har villet tvinge Tørrerierne til at bringe Vandprocenten ned til 11—12; da har man selvfølgelig været nødt til at kontrolere disse ved at udtage Korn og lade det gennemgaa denne Vandprøve; men i almindelig Praxis kan dette ikke lade sig gøre, det tør jeg hævde. Derimod er den hollandske Vægt anerkendt som Værdimaaler, ikke alene af Producenterne, men ogsaa af Mellemændene, Købmændene og atter af Køberne, Forbrugerne, Bagerne, og naar det er en gammelkendt Sag, at man her i Danmark har anerkendt den hollandske Vægt for at være en god Værdimaaler, saa mener jeg ogsaa, man bør komme ind paa at benytte denne anerkendte Værdimaaler. Naar jeg pegede paa, at Vægten f. Eks. kunde fastsættes amtsvis, sagde jeg ikke, at det burde være for hvert Amt, man fastsatte den, men jeg pegede derpaa som en af Vejene til at faa fastsat en virkelig anerkendt Gennemsnitskvalitet. Nu hedder det altsaa: Gennemsnitskvaliteten i den paagældende Egn, men hvorledes skal den fastsættes, naar man ikke har noget Grundlag? Derfor vilde jeg gerne, at man gik den Vej at faa et virkeligt Grundlag, som er anerkendt fra alle Sider.